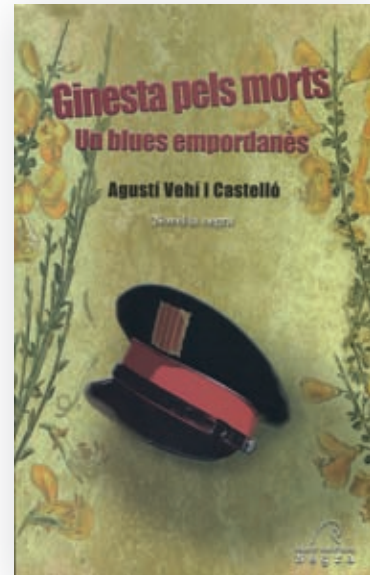


Cançó trista a Darnius

DANI VIVERN

Cap a l'inici de la tercera pàgina, quan en Met crida: «Antoni, truca als mos-sos!», ja es pot endevinar que el llibre promet. I, efectivament, la lectura es va fent més i més interessant fins a arrossegar el lector a un desenllaç gens decebedor. Algú va dir que la llengua catalana presentaria símptomes de normalització el dia que, en la nostra llengua, es publicués literatura eròtica i novel·les policiaques. (Per cert, aquesta obra s'ha editat a Perpinyà, no pas a Figueres, Girona o Barcelona). Compte: no es tracta ara de posar en el mateix sac totes dues formes creatives. Es tracta, simplement, de reconèixer la importància que té per al nostre dia a dia literari l'aparició de llibres com aquest, desimbolts, de lectura amena, lineal, amb ironia, intel·ligència i coneixement del que ha de ser una bona posada en escena. A veure: Agustí Vehí, sotsinspector de la Guàrdia Urbana

de Figueres i doctor en història per la UAB, no fa amb *Ginesta pels morts* la seva primera incursió en el terreny de la literatura policial. Ja hi té experiència: va guanyar el premi Ferran Canyameres de novel·la negra el 2009, amb *Abans del silenci*. No té el detallisme, la introspecció ni el pessimisme d'autors nòrdics com Larsson o Mankell, i el protagonista d'aquest llibre, el sergent dels Mossos Jaume Planagumà, no és el depriment i deprimat inspector Wallander d'*Abans de la glaçada* (curiosa similitud de títols!). Vehí juga, però, amb elements similars als dels autors suecs de moda: utilitza localitzacions reals, explícites; en el seu cas, altempordaneses, naturalment. I fins i tot aprofita per picar l'ullet a una coneguda i ben real periodista de successos d'un diari gironí. El seu coneixement del tarannà, de les expressions, dels tics i costums locals li permet fer un retrat en esbós –un relat condensat com



AGUSTÍ VEHÍ I CASTELLÓ
Ginesta pels morts.
Un blues empordanès

Mare Nostrum Éditions.
Perpinyà, 2010.
246 pàgines.



XAVIER PUIGVERT
Els segles XVI i XVII

Quaderns d'Història d'Olot.
Ajuntament d'Olot i Diputació de Girona.
Girona, 2010. 95 pàgines.

L'historiador i arxiver olotí analitza un període de gran prosperitat per a la ciutat que va deixar espais públics com el Firal, el convent del Carme i l'hospital de Sant Jaume, i en què van florir les indústries de la llana, la pell i el ferro. L'obra omple un buit en la historiografia local.



GIRONA JAZZ PROJECT BIG BAND & GUILLERMO KLEIN

El camino
Quadrant.
Girona, 2010.

CD

Les peces jazzístiques escrites a principi dels 90 per Klein prenen nova vida gravades de nou per una gran banda. Les dues peces noves creades a l'estudi no tenen el dramatisme obscur de la resta de l'àlbum.

el d'una peça de blues – però efectiu i engrescador del rerefons on es mouen els personatges.

Per altra banda, la seva experiència professional aporta al text un verisme que el fa tant o més atractiu que la trama mateixa. Les reflexions del protagonista constitueixen un retrat molt humà dels sentiments, les sensacions, les pors i les tensions que ha de comportar, en la vida real, la seva feina.

L'única mancança del llibre és l'aparició, aquí i allà, de faltes ortogràfiques i de puntuació que desllueixen el text. S'haurà d'aprofitar una segona edició de l'obra –cosa que auguro probablement esmenar-ho. I cal esperar també que les aventures del vigatà Planagumà com a acceptat aspirant a empordanès tinguin continuïtat. Molts lectors amants del gènere ho agrairan.